

07-201 / 14.05.2014

REGISTRATURA
INTRAZIS
LEȘITE
N. 32094

GUVERNUL ROMÂNIEI
MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI,
PROTECȚIEI SOCIALE ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE

Ziua Luna Anul

A P R O B

Traian BĂSESCU
Președintele României

PROPUN APROBARE

Victor Viorel PONTA
Prim-Ministru al României

M E M O R A N D U M

Avizat :

Gabriel OPREA, Viceprim-ministru pentru securitate națională
Ministru Afacerilor Interne

Liviu DRAGNEA, Viceprim-ministru
Ministru Dezvoltării Regionale și Administrației Publice

Nicolae BĂNICIOIU, Ministru Sănătății

Robert-Marius CAZANCIUC, Ministru Justiției

De la : **Rovana PLUMB**, Ministru Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice

Titus CORLAȚEAN, Ministru Afacerilor Externe

Te ma : **Semnarea Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice**

La 07 aprilie 2011, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a adoptat Convenția privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, iar la 11 mai 2011 a fost deschisă spre semnare, cu ocazia celei de-a 121-a sesiuni a reuniunii ministeriale a Consiliului Europei de la Istanbul.

Documentul reprezintă rezultatul consultărilor și studiilor dezvoltate la nivelul mai multor state, care au reliefat atât răspândirea acestui fenomen, cât și consecințele deosebit de grave pe care acesta le are atât asupra victimelor cât și asupra societății, fiind elaborat de către un grup de experți, în cadrul căruia România a fost reprezentată în mod direct.

Campaniile derulate la nivel internațional au demonstrat diferențele majore existente între diversele state europene în ceea ce privește răspunsul autorităților față de fenomenul violenței, astfel încât apariția acestei convenții echivalează cu instituirea unor standarde legislative armonizate, care să asigure victimelor din toate statele semnatare același tip de tratament și protecție.

Convenția se axează cu prioritate asupra prevenției manifestărilor diferitelor forme de violență domestică, în contextul în care o astfel de activitate trebuie derulată la nivelul societății în ansamblul său, fie că este vorba despre instituții, specialiști sau comunitate. Este asigurată astfel baza pentru derularea, la nivelul fiecărui stat parte, a unor campanii de conștientizare pe această tematică, a asigurării premiselor furnizării unei formări continue și de calitate a specialiștilor care lucrează în acest domeniu și să încurajeze parteneriatul dintre sectorul public și cel privat în această zonă de un interes special.

Convenția oferă, de asemenea, cadrul instituțional adecvat pentru asigurarea unei protecții adecvate a victimelor violenței domestice, în contextul în care protecția acestora reprezintă un cumul de măsuri complexe adoptate la nivelul mai multor autorități din diferite domenii, cum ar fi cel al poliției, asistenței sociale, justiției, etc.

Se pledează astfel pentru încurajarea statelor părți în adoptarea unor măsuri adecvate care să sprijine asigurarea unor servicii de calitate victimelor violenței domestice, înființarea unor servicii care să ofere o protecție corespunzătoare victimelor, servicii distribuite în mod egal, la nivel național, astfel încât gradul de accesare a acestora să fie unul sporit, iar informarea celor care alcătuiesc grupul țintă să fie mult mai eficientă și mult mai bine orientată spre nevoile specifice ale acestora.

Incriminarea actelor sau faptelor de violență domestică face, de asemenea, obiectul reglementării Convenției, în măsura în care aceasta introduce o serie de definiții clare ale diferitelor forme de violență îndreptate împotriva femeilor sau violență domestică.

Dată fiind complexitatea fenomenului violenței, Convenția promovează principiul unei intervenții și abordări integrate a acestuia, pe considerentul că eficiența măsurilor adoptate în astfel de cazuri trebuie să aibă la bază acțiuni concertate ale diferiților actori instituționali.

Se creează astfel premisele pentru statele părți de a elabora și implementa politici comprehensive și coordonate, care să se bazeze pe o colaborare efectivă a instituțiilor publice, a mediului non-guvernamental sau a specialiștilor din diferitele sectoare de activitate.

Este de menționat că, în ultimii ani, în ceea ce privește problematica violenței, sub toate formele sale, România a inițiat o serie de măsuri concrete care au vizat atât modificarea cadrului legislativ care reglementează acest domeniu, cât și întărirea colaborării dintre sectorul public sau privat. Astfel, din analiza normelor în vigoare, rezultă că, majoritatea principiilor promovate de convenție se regăsesc deja în legislația cadru națională.

Astfel, prin modificările aduse prin Legea nr. 25 din 9 martie 2012 privind modificarea și completarea Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie a fost introdusă instituția „ordinului de protecție”, care poate fi emis de către instanța judecătorească.

Reglementarea acestui nou concept a reprezentat răspunsul la numeroasele sesizări venite atât din partea autorităților abilitate, dar și al societății civile cu privire la introducerea în legislația națională a unor măsuri menite să ofere o protecție reală și efectivă a victimelor violenței în familie.

Tot în anul 2012, a fost adoptată Hotărârea de Guvern nr. 1156/2012 privind aprobarea Strategiei naționale pentru prevenirea și combaterea fenomenului violenței în familie pentru perioada 2013 – 2017 și a Planului operațional pentru implementarea acesteia.

Elaborarea Strategiei naționale a avut la bază o serie de modele de bună practică, identificate la nivel internațional, care pot veni în sprijinul implementării recomandărilor formulate de convențiile și tratatele internaționale în domeniu.

Măsurile cuprinse în planurile operative aferente Strategiei naționale abordează fenomenul violenței în familie prin prisma disproporțiilor identificate în practică între numărul femeilor victime și cel al bărbaților, ce generează ulterior apariția și perpetuarea unei stări de discriminare a femeilor.

În paralel, s-a avut în vedere și aspectul potrivit căruia copiii, la rândul lor, sunt afectați de violența în familie, chiar atunci când violența nu este îndreptată direct împotriva lor, ci sunt doar martori la violență.

În cuprinsul Strategiei naționale sunt definite o serie de obiective operaționale care vizează prevenirea și diminuarea fenomenului violenței în familie, protecția victimelor violenței în familie și tragerea la răspundere a agresorilor prin constituirea unui cadru instituțional integrat, promovarea cooperării intersectoriale pentru eliminarea violenței în familie și susținerea parteneriatului cu societatea civilă.

Obiectivul principal al Strategiei Naționale este acela de a asigura premisele reducerii gradului de toleranță față de fenomenul violenței și creșterea eficacității programelor de prevenire prin implementarea sistematică a măsurilor de prevenire, măsurile cuprinse în Strategia națională dorind să contribuie la întărirea capacității instituționale a autorităților administrației publice centrale și locale privind gestionarea violenței în familie și dezvoltarea unui sistem unitar de servicii sociale specializate în domeniul prevenirii și combaterii violenței în familie.

De asemenea, Strategia cuprinde și o serie de modalități concrete prin care să fie asigurată monitorizarea de specialitate a cazurilor de violență în familie sesizate instituțiilor competente (direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului,

poliție, spitale, parchete, instanțe de judecată) și responsabilitățile ce revin fiecărei instituții sau autorități implicate în acest proces.

În acest context, apreciem că semnarea de către România a **Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice**, este oportună întrucât:

- constituie un progres în ceea ce privește consolidarea cadrului juridic universal în materia protecției și promovării drepturilor omului. Având în vedere faptul că numai după ratificarea Convenției prevederile acesteia devin obligatorii pentru România, înainte de a demara procedura de ratificare va fi efectuată o analiză privind eventuale modificări legislative pe care le-ar putea implica implementarea Convenției. De asemenea, în procesul de ratificare a Convenției, ministerele responsabile vor analiza oportunitatea acceptării sau a formulării de rezerve de către România cu privire la aplicabilitatea prevederilor art. 78 din Convenție;
- semnarea ar transmite un semnal politic pozitiv privind angajamentul ferm al României de a respecta și promova în plan intern și global, o serie de măsuri ferme prin care să se asigure o prevenție și o combatere adecvată a fenomenului violenței, atât a celei îndreptate împotriva femeilor, cât și a celei domestice;
- semnarea Convenției poate contribui la întărirea și eficientizarea măsurilor deja adoptate sau a celor care urmează să fie implementate, la nivel național, în domeniul prevenirii și combaterii violenței.

Față de cele de mai sus, **propunem:**

1. **Aprobarea semnării de către România a Convenției privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, deschisă spre semnare la Istanbul, la 11 mai 2011;**
2. **Convenția să fie semnată de către Ministrul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, pe bază de depline puteri eliberate în condițiile legii.**